

РЕШЕНИЕ

№ 5700

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Г.а
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Мариана Г.а Въззивно гражданско дело № 20221100512672 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 15.07.2022г., постановено по гр. дело № 52747/2021г. по описа на СРС, ГО, 63 състав е уважен предявеният от ЗД “Б.И.” АД срещу Г. Г. В. иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ и ответникът е осъден да заплати сумата от 652, 83 лева, представляваща регресна претенция за изплатено от ищеца /в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“/ застрахователно обезщетение в размер на 627, 83 лв. и 25 лв. – ликвидационни разноски за определянето му, за вреди на МПС марка „Шкода“, модел „Октавия“, с рег. № *****, причинени от ПТП, настъпило на 05.05.2019г. в гр. Плевен, на ул. „Шейново“, при което ответникът е напуснал мястото на настъпване на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, ведно със законната лихва за периода от датата на подаване на исковата молба – 10.09.2021г. до окончателното изплащане на вземането.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1

ГПК въззивна жалба от ответника Г. Г. В., в която са изложени оплаквания за допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от съда изводи. Конкретно се поддържа, че в мотивите на решението неправилно е прието, че при липсата на съгласие между участниците в ПТП, обективизирано в двустранен констативен протокол, е налице хипотеза на задължително посещение на органите на МВР – чл. 125, т. 7 от ЗДвП, което обуславя и възникване на регресна отговорност на виновния водач. В жалбата са наведени доводи, че това тълкуване на посочената разпоредба е разширително, доколкото законодателят не е вменил изискване за съставяне на двустранен протокол в случаите на изразено съгласие за фактите относно настъпване на ПТП. Счита, че напускането на местопроизшествието може да бъде санкционирано по друг административен ред, но не може да е аргумент за задължително посещение на органите на Пътна полиция по смисъла на чл. 125, т. 7 от ЗДвП. Напускането на местопроизшествието не е достатъчно за да породи в полза на застрахователя право на регрес срещу виновния водач, тъй като това право е налице само при наличие на всички кумулативни предпоставки на нормата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ. Жалбоподателят излага, че от събраните по делото доказателства не може да се обоснове извод, че е било налице разногласие относно причините за настъпване на произшествието, което изключва задължителното посещение на органите на МВР. Освен това поддържа, че първоинстанционният съд е обсъждал обстоятелства, които са ирелевантни за основния спорен факт по делото, а именно дали процесното местопроизшествие е следва да бъде посетено задължително от органите на МВР. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да се отхвърли.

Ответникът по жалбата ЗД “Б.И.” АД изразява становище за неоснователност на същата. Счита първоинстанционното решение за правилно и обосновано, като постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и в правилно приложение на правилата за доказателствена тежест. Поддържа, че в случая е било безспорно установено обстоятелството, че ответникът е напуснал произшествието, както и че не е съставен двустранен констативен протокол за ПТП. Като е напуснал мястото на ПТП ответникът препятствал установяването на контакт с увреденото лице непосредствено след деянието и постигане на съгласие относно

обстоятелствата, свързани с ПТП. С оглед изложеното е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По правилността на същото и по наведените във въззивната жалба оплаквания съдът приема следното:

Регресното право възниква тогава, когато застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с делинквента на основанията, изрично посочени в закона. Разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ дава право на застрахователя да предяви регресен иск срещу причинителя, застрахован по договора за застраховка "Гражданска отговорност", когато последният е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; в този случай тежестта на доказване носи виновният водач. При наличието на така предвиденото в закона основание застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с делинквента, но не се освобождава от задължението си да престира на увреденото лице. Налице е хипотеза на изпълнение на чуждо задължение – чл. 74 от ЗЗД, като регресното право на застрахователя не е същинско застрахователно право, подобно на това по смисъла на чл. 410, ал. 1 КЗ, а възниква по силата на закона при наличието на вече прекратено застрахователно правоотношение.

Възникването на регресното право на застрахователя по чл. 500, ал. 1, т.

3 от КЗ срещу отговорния за деликта е обусловено от наличието на следните правопораждащи факти, а именно: 1/. ищецът да е бил застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" на моторно превозно средство; 2/. в срока на покритие на застраховката ответникът, като водач на застрахования автомобил, да е предизвикал ПТП; 3/. ответникът да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; 4/. от ПТП да са настъпили вреди за трето лице, установени по вид и размер в производството; 5/. заплащането на обезщетение за претърпените от ПТП вреди на третото увредено лице.

На етапа на въззивното производство между страните не са спорни следните обстоятелства: 1) механизма на ПТП, а именно – на 05.05.2019г. в гр. Плевен ответникът управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № *****, като при движение с несъобразена скорост с пътните условия и извършване на маневра завой надясно загубил контрол над автомобила и ударил челно в предната част паркирания лек автомобил „Шкода Октавия“ с рег. № ***** – нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; 2) че след настъпване на ПТП ответникът е напуснал мястото на ПТП; 3) вида, обема и стойността на вредите по МПС марка „Шкода“, модел „Октавия“; 4) изплащането на застрахователно обезщетение от ищеца на увреденото лице в посочения в исковата молба размер, както и обстоятелството, че това обезщетение съответства на действителната стойност на щетите, за определянето на което е направил ликвидационни разноси в размер на 25 лева; 5) наличието на твърдяното от ищеца застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП.

Единственият спорен между страните въпрос по същество във въззивното производство е свързан с обстоятелството дали в процесния случай посещаването на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата е било задължително.

Бягството от местопроизшествието е категорично установено, ако е налице влязла в сила присъда или друг акт с последиците на влязла в сила присъда за това деяние, но то може да бъде установено в производството по

чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ /в т.ч. със съставен от контролния орган протокол за ПТП или с признание на водача на МПС/. В чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП и чл. 201 ППЗДвП е установено правилото, че когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Т.е. отклоняването от местопроизшествието като фактическо действие, без да е постигнато съгласие между участниците в произшествието /което изисква на първо място физическо присъствие на мястото на инцидента на всички участници в него/ нарушаващо императивни законови норми, винаги е виновно /ако не е осъществено обратно доказване/.

В чл. 2 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009г., в сила от 30.01.2009г./, издадена на основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП вр. с чл. 487, ал. 4 и чл. 574, ал. 3, т. 3 и ал. 5 КЗ, са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1 констативен протокол за ПТП с пострадали лица – приложение № 1; 2 протокол за ПТП с материални щети – приложение № 2 и 3 двустранен констативен протокол за ПТП – приложение № 3 /чл. 2, ал. 1/. Съответно в чл. 99, т. 4 от издадената на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение /издадена на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР, Обн. ДВ, бр. 90 от 31.10.2014г./ е предвидено, че когато са причинени само материални щети и ПТП не се разследва от ДОГ, нарядът е длъжен да изясни обстоятелствата и причините за неговото настъпване, като задължително изпробва участниците в ПТП за употреба на алкохол, а при съмнение и за наркотични вещества или техни анализи. Резултатът от тази проверка, също така задължително, с оглед нормативно установеното съдържание на протокола за ПТП, се отразява в него. В този смисъл императивният регламент на тези правоотношения води до извода, че са налице предпоставките по чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ в случаите, когато ответникът не е оспорил твърденията на ищеца, нито е доказал, че

напускането на мястото на ПТП се дължи на обстоятелство, изключващо неговата вина, с оглед предприети действия от неотложен характер – например при спасяване на пострадали /чл. 200 ППДвП/ или при получена от него телесна повреда и т.н.

В разглеждания случай фактът, че ответникът е напуснал мястото на произшествието не се оспорва от него, напротив направено е изрично съдебно признание на този факт. Поради това и с оглед установеното напускане от ответника на мястото на ПТП непосредствено след настъпването му, както и при съобразяване на императивната нормативна уредба относно дължимото поведение на деликвента и органите на МВР при ПТП, настоящият съдебен състав намира за установени фактите, релевантни за основателността на предявената регресна претенция по чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ.

В настоящия случай не е спорно между страните, че увреденият при процесното ПТП лек автомобил е бил паркиран и към момента на настъпването му водачът му не е бил на местопроизшествието, а и същото обстоятелство се установява от представеното и неоспорено от ответника уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ от 07.05.2019г. Твърдения или данни за обратното не са ангажирани от въззивника. Следователно съгласие от страна на собственика/водача на увредения автомобил обективно няма как да е било дадено, съответно да е постигнато такова между страните относно обстоятелствата, свързани с ПТП, съответно липсата му обуславя приложението на хипотезата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП, съгласно която разпоредба ответникът без да напуска мястото на произшествието е следвало да уведоми съответната служба за контрол на МВР. Липсата на постигнато съгласие /макар и поради обстоятелството, че такова обективно не е могло да бъде постигнато предвид факта, че собственикът на увредения автомобил не е бил на местопроизшествието към момента на настъпването му/ е достатъчно основание, за да се приеме, че в случая ответникът е бил длъжен да не напуска местопроизшествието и да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието /по аргумент от чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ и чл. 125, т. 7 от ЗДвП/.

Като е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното

произшествие, ответникът е предотвратил всяка възможност за контакт с увреденото лице непосредствено след деянието и за постигане на съгласие между тях относно обстоятелствата, свързани с произшествието. Недопустимо е от това си поведение ответникът да черпи благоприятни за себе си последици.

Поради изложените съображения въззивният съд приема, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ основания за реализиране на регресната отговорност на ответника, поради което предявеният иск е основателен.

Като е достигнал до същите изводи първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

При този изход на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено по реда на чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правна помощ.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване предвид цената на предявения иск и ограничението по чл. 280, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8157 от 15.07.2022г., постановено по гр. дело № 52747/2021г. по описа на СРС, ГО, 63 състав.

ОСЪЖДА Г. Г. В., ЕГН *****, гр. Плевен, ул. „****“, ап. 4 да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „*****“, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал.3 и ал. 8 от ГПК, сумата от 100 /сто/ лева – съдебни разноски във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____